

СЕНЗИБИЛИТЕТ

ПОВОДОМ изложбе двојице ликовних уметника из Вршца, Живка Грозданића и Здравка Сантрача, у Савременој галерији у Зрењанину, приметимо да дуго времена овде нисмо имали прилике да се сретнемо са ликовним стваралаштвом овога града са југа Баната. Ова изложба нам још једном доказује неподобност термина „културни провинцијализам“ кад су у питању мали градови, јер оно што су нам представили двојица аутора из Вршца, у духу је најактуелнијих збивања на текућој југословенској ликовној траци.

Дело Живка Грозданића је у духу пребликовања естетичких схватања и откривања нових визуелних импулса што превазилазе владајуће стереотипе. Грозданић је овде приказао две амбијенталне инсталације које имају вишеслојно значење. На први поглед, то су свакодневни предмети (сто, столице) којима је аутор на иронично-хуморни начин поништио употребну вредност, тумбајући све наопачке: ноге столице су постављене на јаја, сто је сведен на оквир с ногама без горње функционалне површине. Овом луцидном игром аутор профане употребне предмете преводи у уметнички ред ствари и решава ликовне проблеме који га интересују: спој супротности архетипске робусне форме дрвеног стола и култивисано елегантних металних предмета заборављених у њега; однос основне гломазне форме и финих детаља. На другој инсталацији Грозданић поставља у корелацију урбану амбијенталност, што је формирају поређане столице, и архетипску симболику јаја постављених испод

њих; затим је ту релација геометријске конструкције и виталистичког облика природе, као и читав низ других нивоа, од ликовних до симболичних, на којима ова инсталација функционише. Пред нама су аутентична и „ослобођена“ пластична решења која шире просторе савременог ликовног израза.

Здравко Сантрач, на сликама насталим од 1990. до данас, полази од рационалистичке концепције ликовности и у њу затим уноси извесну дозу субјективности која досеже експресију. Наиме, аутор геометријском редуцијом ствара плошну конструктивност слике и испуњава је промишљеном и одмереном интеракцијом боја. А онда, изненадно, насупрот безличним сливним партијама боје, на платну затитрају трагови спонтаних потеза и испуне површину препознатљивом осетљивошћу, неки брзопотезни силовити геометријски продор запара платно нарушивши мир и склад угаоне правилности — све то изводи из равнотеже рационалност композиције и ствара експресивно дејство слике...

Јасмина Туторов

ЗРЕЊАНИН, 18. 2. 1994.
СТР. 4.